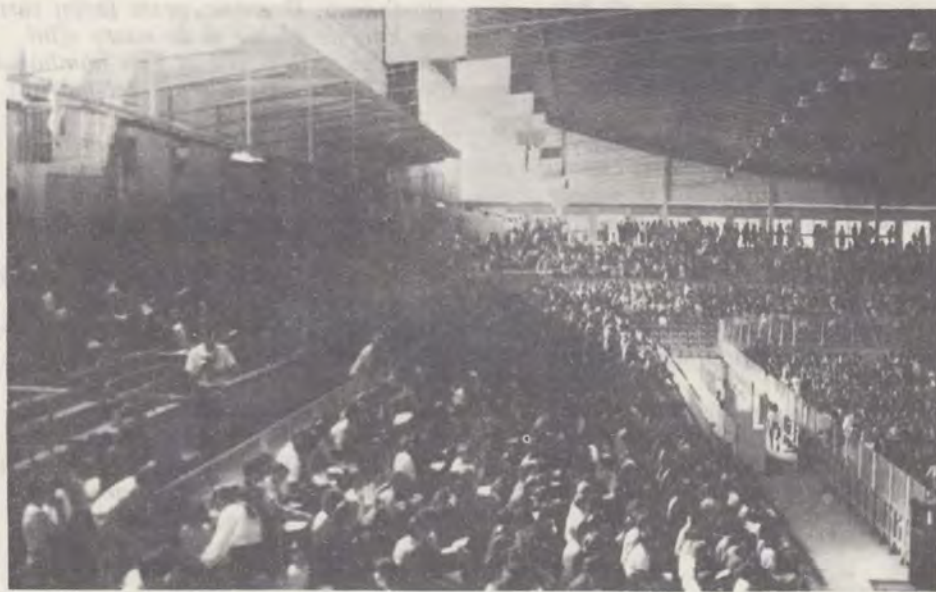

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXVIII

OCTOMBRIE 1991

Al doilea congres al tineretului adventist din România

Cînd vineri 23 august, soarele cobora pe bolta cerului, anunțînd apusul și începerea Sabatului, dinspre piața Muncii din București, grupuri compacte de tineri și tinere, ca și persoane mai în puterea vârstei, se îndreptau spre sala patinoarului Național (fostă 23 August). Sute, mii de tineri și tinere ca un val tălăzuind frenetic, venea «tineretul tău la Tine».

Contemplam cu bucurie și recunoștință în suflet desfășurarea aceasta de energie tinerească, această manifestare a tineretului advent din România. Putem pe drept cuvînt să spunem că biserica Adventă din România este o biserică fină. Aproximativ 70% din totalul membrilor ei au pînă în 30 de ani. O forță, o energie tinerească prin care Duhul lui Dumnezeu dorește să lucreze, să

aducă un suflu nou, să redeștepțe și să învieze biserica. Da, este nevoie, este mare nevoie ca biserica să cunoască experiența reînviătoare a Camerei de Sus. Tinerii au nevoie de această experiență, cei maturi și cei în vîrstă au nevoie de o nouă și puternică experiență spirituală. Cei dintre «tindă și altar» au nevoie de această experiență înnoitoare pentru ca apoi, această energie sfințită și dirijată de Dumnezeu să cuprindă lumea.

BUCUREȘTI
23—25 AUGUST 1991

Începea astfel în seara zilei de 23 August 1991 cel de al doilea Congres al Tineretului Adventist din România.

Cu cincizeci și șapte de ani în

urmă între 4-8 iulie 1934 s-au desfășurat la Brașov-Stupini, lucrările primului Congres al Tineretului Adventist din România.

Fotografia apărută atunci în «Curierul Misionar» și pe care o reproducem în paginile acestui număr al revistei noastre, înfățișează un impresionant număr de participanți, mulți dintre ei în frumoase costume naționale.

La lucrările de atunci ale Congresului au luat parte frații: I.H. Evans, din partea Conferinței Generale, A.V. Olsen și St. Rasmussen din partea Diviziunii, cum și delegați din Turcia și Yugoslavia. La lucrări au mai luat parte frații: P.P. Paulini, St. Demetrescu, președintele și respectiv secretarul Uniunii, D. Florea, directorul Seminarului,

Continuare în pag. 3

Cumpăna pînii

*Secerători, opriți la margine de har
În mîinile voastre stă cumpăna pînii
Din lanul de soare adunați în grînar
Bobul plin să nu cadă pradă țării.*

*Secerători tăcuți ai inimilor coapte
Cu truda de azi scrieți slava cununii
Peste un ceas va fi pustiu și noapte
În mîinile voastre stă cumpăna pînii.*

*Mai stă o clipă vîntul între stele
Pe zare amurgul se incinge-n jar
Cît timp serașimii țin paveze grele
Din lanul de soare adunați în grînar.*

*Bobul plin să nu cadă pradă țării
Din lanul de soare adunați în grînar
În mîinile voastre stă cumpăna pînii
Secerători, opriți la margine de har!*

Rugă pentru seceriș

*Răstoarnă, Doamne, peste țărini cerul
De har, de ploaie și de soare sfînt
Nu e al nostru, ci-i al Tău hambarul
Și-al Tău e rodul, bobul cel mărunt.*

*Noi cine sîntem? Nu avem un nume
Pe care oamenii grăbind să-l cînte
Doar cînd cătăm spre cer umili prin lume
Ne chemi cu nume veșnice și sfînte.*

*Și-atunci nu ne mai temem de-tuneric
De vînturi aprige sau de ninsori
Atunci ni se luminează cerul blind, feeric
Și-n asfințit se-aprind de sînge flori.*

*Puternici ridicăm către tîrie brațul
Și-atunci ca apa timpul curge blind
Răstoarnă, Doamne, peste țărini cerul
De har, de ploaie și de soare sfînt.*

AMURG

*A mai rămas din deșert, o fișie.
Vîntul, aleargă spulberindu-i nisipul.
Apusul mai vrea drept cunună-o solie,
Ține-ți vînturile! Opriți-ne timpul!*

*Opriți-l, să smulgem pustiului prada,
Să facem orice colț de lume ogor,
Bătrînii pe genunchi, făcut-au dovada
Că fiecă fîr de pămînt poate fi roditor.*

*Opriți-ne timpul! Semănăm în țărînă de inimi,
Aruncăm boabe de aur, fărîme de cer,
Mai țineți o clipă urgiile lumii!
Sînt prea mulți, cei ce n-au, și ne cer.*

*Cu-o năframă de har oprinți-ne vîntul,
Mai înălțăm în apus un altar — monument,
Și chiar de-și va stinge făcliile cerul,
Va străluci lumina din focul advent.*

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 10 1991

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din
România

APARE LUNAR

Redactor:
Dumitru Popa

Secretar redacție:
Coconcea Octavian

Membrii comitetului
redacțional:
D. Popa, O. Coconcea, N. Dumitrescu, L. Forray

Colaboratori:
Niculescu Teodor, Danci Petrică, A. Timiș, B. Roșca, I. Bi-diuc, I. Huțanu, Gl. Deac, A. Engelhardt, E. Niculescu și V. Peicu.

CUPRINS

— Al doilea Congres	cop. I
— Versuri	cop. II
— Simone, Mă iubești	1
— Inițiative vrednice de imitat	7
— Avancronică la campania de evang.	9
— Pagini de istorie adventă	13
— Îngerul cărților	15
— Îngerul «persecutat»	17
— Sintem întrebați, răspundem	20

Editura
CURIERUL ADVENTIST
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Plantelor 12
Sectorul 2
Telefon: 20.76.65

«Arta Grafică S.A.»

EDITORIAL

SIMONE... MĂ IUBEȘTI?

A cum două milenii, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, după ce a câștigat biruința asupra păcatului și a morții, după ce a fost primit ca Biruitor de către Tatăl Său și de întreg cerul, în clipele dinaintea întoarcerii Lui la tronul veșniciei, S-a apropiat de vîrstnicul Său ucenic și l-a întrebat: «Simone, fiul lui Iona... mă iubești?»

Este o realitate faptul că Mîntuitorul nostru nu dorea să se asigure de atașamentul iubirii ucenicului Său. El, Domnul Isus, Mesia, atrăgea atenția asupra esenței chemării slujirii. Căci «cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este dragoste» — 1 Ioan 4,8.

Cel care a spus: «Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh (Mat. 28,19), a spus ucenicului Său și... «dacă Mă iubești... paște mieușei, paște oițele și paște oile Mele».

Mandatul dat bisericii Sale are două părți la fel de importante și care trebuie să fie realizate integral, dacă dorim să împlinim acest mandat dumnezeiesc: «Duceți-vă... și... pașteți» turma Mea.

«La ultima întîlnire a lui Hristos cu ucenii Săi lîngă mare, Petru, pus la probă de întreită întrebare «Mă iubești?» (Ioan 21,15-17), a

fost reaşezat la locul lui între cei doisprezece apostoli. Acum i-a fost stabilită lucrarea ce o avea de făcut: el trebuia să hrănească turma Domnului. Acum, convertit și acceptat, EL TREBUIA NU NUMAI SĂ CAUTE SĂ SALVEZE PE CEI DIN AFARA STAULULUI, CI TREBUIA SĂ FIE UN PĂSTOR AL OILOR» (AA. 515).

Apostolul ne spune că Dumnezeu este dragoste. Atunci, iubirea este putere. Serva Domnului ne spune că «ultima manifestare a Duhului Sfînt va fi o demonstrare — pe care biserica este chemată să o facă — o demonstrare a acestei puternice iubiri a lui Dumnezeu... Ultimele raze ale ultimei solii ce trebuie dusă lumii, este descoperirea caracterului iubirii Sale. Copiii lui Dumnezeu trebuie să dea pe față slava Sa. În viața și în caracterul lor, ei trebuie să arate ce a făcut harul lui Dumnezeu pentru ei» (C.O.L. 415).

Domnul Hristos a amintit lui Petru numai o singură condiție pentru slujire: «Mă iubești?». Aceasta este calificarea esențială. Deși Petru putea să aibă și alte calități, cu toate acestea fără iubirea lui Hristos el nu putea să fie un păstor credincios pus peste turma lui Dumnezeu. Cunoștința, bunăvoința, elocvența, zelul — toate sînt esențiale

pentru o bună lucrare; dar fără iubirea lui Hristos în inimă, lucrarea slujitorului lui Dumnezeu și al bisericii este un... eșec. (A.A. 515).

Într-o discuție avută cândva cu un membru al bisericii, acesta, spunea cu amărăciune în glas despre discuția avută de el — într-o problemă personală — cu cineva din biserică. La întrebarea sa: «Eu ce să fac în cazul acesta?», răspunsul a fost: «Nu-i treaba noastră... Te privește!». «Omul acesta n-are inimă», spunea persoana în cauză. Cît de adevărate sînt cuvintele servei Domnului. «Fără iubirea lui Hristos în inimă, lucrarea slujitorului lui Dumnezeu și al bisericii este un eșec».

Lucrarea de vestire a Evangheliei și de chemare la pocăință a oamenilor, trebuie să fie însoțită de întărirea și consolidarea spirituală a comunităților. Cei care vin în biserică, trebuie să

găsească aici sprijin și o plăcută și spirituală atmosferă, în mijlocul căreia ei trebuie să crească, să se dezvolte.

Pe măsură ce minerii deschid noi galerii, ei consolidează imediat orice întărire făcută pentru ca acestea să nu se prăbușească.

Comunitățile noastre au nevoie să fie păstorite. Domnul îi preciza lui Petru: «După ce te vei întoarce la Dumnezeu, SĂ ÎNTĂREȘTI PE FRAȚII TĂI» — Luca 22, 32.

Poate că concepția acestora cu privire la lucrarea noastră să fie mai veche, dar a fost probată în decursul multor ani și s-a dovedit a fi bună și necesară.

«Cum numărul credincioșilor se înmulțea în Ierusalim și în alte locuri vizitate de solii crucii, talentele posedate de Petru s-au dovedit a fi de o nespusă valoare pentru biserica creștină pri-

mară. Influența mărturisirii sale cu privire la Isus din Nazaret s-a extins foarte mult. Asupra lui a fost așezată o dublă responsabilitate. El dădea o mărturie pozitivă înaintea celor necredincioși despre Mesia, lucrînd cu zel pentru convertirea lor; dar în același timp el a făcut o lucrare specială pentru cei credincioși, întărindu-i în credința lui Hristos». (A.A. 514).

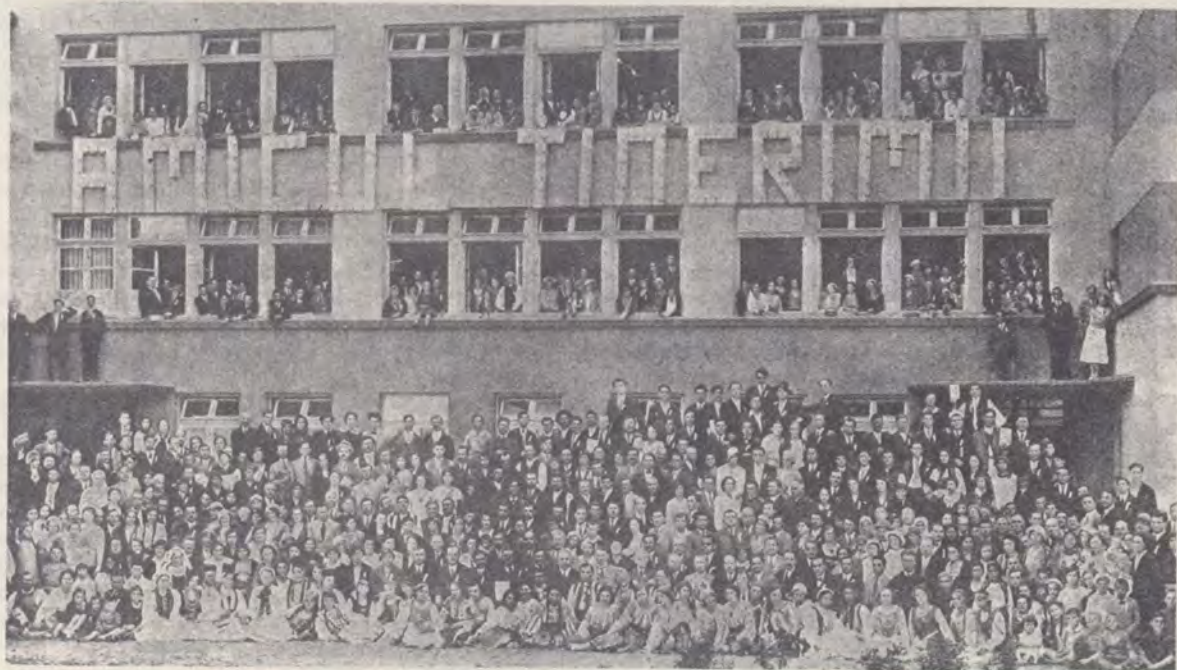
Acest adevăr este cu ațit mai valoros și mai imperios astăzi. Să nu uităm. Cel ce a zis: «Mergeți și predicați Evanghelia», a spus cu aceleași greutate de adevăr: «Dacă Mă iubiți... pașteți oile, pașteți oițele și pașteți mielușei turmei»...

«Cine nu iubește... n-a cunoscut pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este dragoste».

D. Popa

«Ca popor,
Noi trebuie să fim reconverțiți,
Viața noastră
Să fie sfințită...
Pentru a putea vesti adevărul
Așa cum este el în Hristos».

E. G. White 9.T 52

Participanții la congresul tineretului — Brașov Stupini — 4—8 iulie
1934

Urmare din cop. 1-a

P.P. Păunescu, P.H. Hermann și V. Diaconescu.

Cei 1300 de delegați au petrecut cinci zile împreună în studii și în rugăciune.

De atunci a trecut mai bine de o jumătate de veac. Au fost ani grei, ani de război, ani de persecuție religioasă, ani în care milioane de vieți omenești au fost sacrificate pe câmpurile de luptă și în lagărele de exterminare în masă, în lagăre de muncă, timp în care furia satanică s-a năpustit cu putere asupra omenirii. Au fost ani de negare a dreptului la libertate, ani de luptă împotriva lui Dumnezeu și a credinței. Dar Dumnezeu și-a întins mâna Sa ocrotitoare asupra bisericii. Nu numai că a supraviețuit, ci s-a dezvoltat în limitele posibilului. Iar atunci când în decembrie 1989, forța supusă presiunii ce s-a acumulat în toți acești ani a explodat aruncând în aer vechile structuri, biserica cu toată forța ei a irumput și energia ei activă a pornit să vestească cu putere Evanghelia mântuirii. Întâlnirea de acum și numărul cel mare al tinerilor demonstrează cu putere că biserica este vie și gata să sune din trâmbița adevărului în marile săli și centre populate ale țării, o regrupare a tinerelor forțe

pentru Campania Națională de Evanghelizare 1991—1992.

Această întâlnire și-a ales ca motto: «IATĂ - MĂ, TRIMITE-MĂ!», iar ca țintă «CAUT PE FRAȚII MEI», gânduri sugestive și mobilizatoare.

«Dumnezeu» spune serva Domnului, «a ales tineretul ca pe un mijloc de nădejde al înaintării cauzei Sale». El face apel ca tinerii să consacre fără rezerve tinerețea și energia lor cauzei Evangheliei, vieții de sfințire, vieții de slujire.

Vineri seara, la orele 19 s-a deschis seria întâlnirilor. Sala patinoarului național cu o capacitate de aproximativ 5000 de locuri a răsunat de acordurile imnurilor de laudă la adresa lui Dumnezeu. Pentru prima dată s-au înălțat în această sală rugăciuni și imnuri de slavă la adresa lui Dumnezeu.

În cuvântul introductiv, fratele I. Buciuman, directorul Departamentului Tineretului, spunea:

«Vocea noastră se aude astăzi din nou, după o lungă și aparentă tăcere. Cei 55 de ani care au trecut de la ultimul nostru Congres n-au însemnat absența, ci rezistența noastră. Am fost mereu aici, chiar dacă nu ni s-a auzit glasul pe uliță. Am vorbit în șoaptă, sprijinindu-ne unii pe al-

ții și pe Dumnezeu nostru. El ne-a dăruit această clipă de libertate și bucurie, care este cel de-al doilea Congres al tineretului adventist. Lumea se uită mirată și ne întreabă cine suntem și ce gânduri avem. Ea are dreptul să aștepte răspunsul chiar de la noi! Spuneți fără sfială și cu demnitate crezul nostru strămoșesc, rezumat pe fila veșnică a Scripturii: 'Hristos vine curînd!' De aceea, «Caut pe frații mei». 'Iată-mă, trimite-mă' Amin!».

După apelul pe județe a delegaților și cântări de cor, fr. N. Dumitrescu, președintele Comitetului Uniunii a spus printre altele: «Perioada celor 55 de ani ce au trecut de la primul congres, a cunoscut o istorie zbuciumată. Deși nu sînt prezenți, cei în vîrstă se bucură pentru această manifestare. Vă privim cu dragoste, cu bucurie, cu speranță. Sîntem îngrijorați de viitor și de prezent. Sînteți o armată optimistă — și vă stă bine așa. Sînteți fiii și fiicele unei biserici tinere. Fondatorii bisericii au fost tineri. Pionierii noștri au fost tineri. Dvs. sînteți tineretul bisericii de azi, nu de ieri. Cînd vă vedem la lucru în săli publice, în activități misionare, în fapte și acțiuni pentru Dumnezeu, dați-ne voie să fim mindri de voi. Avem privilegiu, dar avem și responsabili-

«CAUT PE FRAȚII MEI».

tăți. Fiecare dintre noi răspunde de viața și moartea a sute de suflete. Astăzi este nevoie de o nouă apreciere a valorilor morale. O nouă concepție cu privire la misiunea pe care o avem în lume. Dumnezeu își pune încrederea în tineri. Noi avem o moștenire nestricăcioasă. Căci Isus, Cuvîntul S-a făcut trup. Și astfel Dumnezeu ne-a vorbit prin Fiul, în care avem un Model desăvîrșit. Să privim la El cu toată încrederea.

«Mă interesează în mod deosebit tineretul» spunea serva Domnului, și «doresc foarte mult să-L văd străduindu-se să-și desăvîrșească un caracter creștin desăvîrșit, căutînd printr-un studiu sîrguincios și rugăciuni arzătoare să cîștige o pregătire esențială pentru o slujire bine primită pentru cauza lui Dumnezeu». Doresc să-i văd ajunzindu-se unul pe altul pentru a atinge un nivel mai înalt al experienței creștine» [T.Y.P.15].

Sîntem fericiți că vă avem cu noi. Să fiți mina dreaptă a Bisericii. Cu o oștire ca aceasta a tinerilor noștri, bine pregătiți, cît de repede ar veni sfîrșitul. Tineri... țineți sus steagul credinței și Dumnezeu vă va binecuvînta».

În cuvîntul său adresat tinerilor la deschiderea acestei întîlniri, John Graz, directorul Departamentului Tineretului de la Diviziunea Euro-Africa, spunea:

«Am dorit de mult să trăiesc acest eveniment. Acum 2-3 ani, cînd am văzut afișia tineri, mi-am zis că aș dori să trăiesc să avem un Congres al Tineretului în România.

Este un eveniment istoric pentru tineretul din România. Este de fapt o minune. Generațiile din ultimii cincizeci de ani n-au avut ocazia să mai aibă un Congres al Tinerilor.

Dumnezeu ne cheamă spre a ne trimite (Simone, fiul lui Iona... Mă iubești!... Da, Doamne, știi că Te iubesc... Paște mieluşei, oițele și oile Mele). El dorește să facă tuturor cunoscut «Vestea cea bună».

Iubiți voi pe Isus din toată in-

ima! Pornind de aici, de la această întîlnire, lucrarea, misiunea pe care o aveți de îndeplinit, se va realiza sau nu!

Cîndva un ostaș din armata romană a avut o problemă și în cazul lui a cerut să fie apărat personal de Cezar (de împărat). La început împăratul a fost deranjat de îndrăzneala ostașului. Cum a îndrăznit el, un ostaș de rînd să ceară Cezarului Romei să vină să-L apere! Dar gîndind mai mult, Cezarul și-a zis ca totuși să trimită un reprezentant al său acolo. Cînd acesta a ajuns la ostaș și i-a spus că împăratul n-a venit, ci l-a trimis pe el, acesta a spus arătîndu-și corpul plin de răni căpătate pe cîmpul de luptă: «Cînd Cezarul ne-a chemat la oaste, eu m-am dus personal, n-am trimis pe altcineva în locul meu».

Da, Domnul Isus ne iubește și El personal a venit aici pe pămînt. El a murit pentru noi, nu din interes personal, ci din iubire. El ne iubește așa cum sîntem. Problema ce se pune este aceea dacă este un răspuns la această iubire. El nu ne iubește în sens unic. Nu! Îl iubim noi pe Domnul Isus Hristos în adevăr, așa cum ne iubește El!

Biblia... am putea s-o numim o colecție de scrisori de iubire. Le studiem noi așa cum se cuvine! El așteaptă din partea noastră un răspuns la ele. El este interesat de fiecare dintre noi, El ne cunoaște personal cu bucuriile și necazurile noastre. Dar tu!... Tu îl cunoști? Cum înălțăm noi pe Isus! Cum îi vorbim noi? Adesea îi vorbim telegrafic și nu din inimă, spunem ceva obișnuit ca și cînd am spune: «Bună ziua Doamne!», rostim ceva numai din buze, din obișnuință, uneori de teamă. Cum iubim noi pe Isus! Este legătura noastră cu El trainică? Putem spune și noi împreună cu apostolul Pavel: «Căci sînt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpînirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adîncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dra-

gostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru» [Rom. 8, 38-39].

«Simone, fiul lui Iona, Mă iubești!» De ce oare l-a întrebat Domnul! Pentru că el, Petru, nu putea face nimic dacă nu iubea cu adevărat pe Învățătorul Său.

Dacă Domnul ne-ar întreba acum, în această seară pe fiecare dintre noi: «Mă iubești!...», putem răspunde noi: «Da Doamne, Te iubesc! În ciuda scăderilor mele, Te iubesc! De această sînt sigur că Te iubesc. «Pentru că Mă iubești» spune Domnul, «Vino, urmează-Mă! Eu te trimit. Paște mieluşei, oițele și oile Mele!».

«Iubirea ce ne face așa de fericiți...», cu acest imn se încheie prima întîlnire din programul Congresului, înălțînd ruga mulțumirii și recunoștinței la tronul mării, pentru privilegiile și ocaziile oferite.

SÎMBĂTĂ, 24 AUGUST — DIMINEAȚA

La orele 8,30 sala patinoarului s-a transformat într-un altar uriaș de pe care s-au înălțat inimile în rugăciune de mulțumire și laudă la adresa lui Dumnezeu. Tineretul se roagă. Tineretul este plin de recunoștință față de binecuvîntările și ocaziile pe care Cerul le oferă. Ora de rugăciune se încheie în acordurile marșului tineretului advent, compus special pentru această ocazie (Muzica de A. Stroici, pe versuri de F. Lăiu).

Școala de Sabat se deschide cu cîntarea: «Dați-ne-n mină Biblia cea Sfîntă». Hotărîre și legămînt! O numeroasă Școală de Sabat care prin grupa de pe platformă a dezbătut studiul: «Semnele revenirii lui Hristos», după care s-au prezentat vești misionare din lucrarea de Evanghelizare din cuprinsul Uniunii Române.

Pînă la începerea părții a doua a programului, serviciul divin, la orgă s-au interpretat bucăți muzicale adecvate momentului.

Corul «Orion» din Bacău prezintă piesa «Invocație», după ca-

re se deschide serviciul divin. După formația instrumentală din Cîmpina se cîntă cu toți participanții «Imnul Congresului».

În cuvîntul său, fratele Graz a spus:

«În sfîrșit, un vis a devenit o realitate. Vă aduc salutul tinerilor din Diviziunea noastră, al tinerilor din Germania, Cehoslovacia, Italia, Grecia, Austria, Angola, unde au avut loc congrese și întîlniri ale tineretului advent. Ne-am rugat pentru reușita întîlnirii noastre.

Biserica Adventă este o biserică tînără. În Matei 19, 16-22 ni se amintește despre tînărul bogat. Era un tînăr evlavios. El a primit de la Dumnezeu tot ceea ce-i trebuia. Avea impresia că nu-i lipsea nimic. Și totuși ceva îi lipsea. În viața sa era un gol, o insatisfacție. A fi religios nu înseamnă a fi trist, căci un creștin trist, este un trist creștin. Religia este o eliberare sau o robie! Apostolii aveau un aer de bucurie! Erau liberi! Ce-i lipsește oare religiei mele!

«Ce să fac ca să am viața veșnică!»

Dumnezeu cere întreaga noastră viață! Eliberează-te și urmează-Mă mereu, nu numai ocazional! Tînărul a dorit să calculeze avantajele și dezavantajele. Dar nu avea timp. Așa că a evaluat numai ceea ce ar pierde, dar nu și ceea ce ar fi cîștigat. Ce determină oare imobilismul nostru? Ce ne împiedică a fi 100 % ucenicii Săi!

Domnul Isus Hristos a spus însă:

«Să se lepede de sine, să-și ia Crucea și să Mă urmeze!».

Moise a lăsat gloria Egiptului și a urmat chemarea sa. Apostolii au lăsat imediat totul și L-au urmat. Matei vameșul a lăsat vama și L-a urmat.

Viața lor avea acum un scop, un sens. Domnul dorea să facă din ei modele pentru o lume întreagă, ca să se vorbească de ei 2000 de ani. Ei parcurgeau destinul lor, dar ei nu știau acest lucru, asemenea nouă. Mii de in-

trebări stau înaintea noastră. Acești pescari nu și-ar fi putut imagina că într-o zi aveau să fie cunoscuți de lumea întreagă. Ei nu știau atunci acest lucru. Dar au urmat pe Hristos. Scara valorilor s-a schimbat. Ești invitat să renunți la moarte pentru viață. Moise a renunțat la coroana Egiptului pentru viața veșnică. Tînărul bogat a spus însă... Nu! Ce păcat! Nici numele nu i-l știm. El a rămas în raportul biblic numai ca să ne spună ceea ce nu trebuie să facem. Mai firziu, peste ani, cînd tînărul bogat de altădată și-a consumat viața și se afla la un pas de moarte, despărțindu-se de averea sa, probabil că văzîndu-se sfîrșit și-a spus cu amărăciune și condamnare în glas: «Și cînd te gîndești că viața veșnică a fost la îndemîna mea».

Ceea ce în ochii lumii este un eșec, o nebulie, este începutul vieții veșnice. Unde mă găsesc pe drumul veșniciei! Toți cei prezenți sînt invitați la consacrare. Peste 340 de tineri și tinere s-au consacrat lui Dumnezeu în dorința de a încheia un legămint cu Domnul.

Sîmbătă, după amiază între orele 16 și 17 toți tinerii, corurile și formațiile instrumentale au susținut un scurt program în toate parcurile Capitalei, ocazie cu care au împărțit literatură și au vorbit despre Hristos.

După amiază programul a început la orele 17,45 cu muzică corală și instrumentală, cu versuri despre seceriș. S-a cîntat cu toți cei prezenți «Marșul Tineretului Advent». Au adus un cuvînt de salut delegații din Basarabia și Bulgaria, după care a luat cuvîntul fr. Graz.

«În lumea de astăzi este suficientă o scînteie ca să aprindă lumea, care este un butoi de pulbere».

Domnul Isus Hristos spunea: «Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfîrșitul». [Mat. 24, 14].

O scînteie și lumea va fi evan-

ghelizată. Prin mijlocirea mass-mediei, Evanghelia poate fi dusă pretutindeni. Parafrazînd cuvîntul rostit de Domnul Isus Hristos, putem spune: Eu sînt focul, voi sînteți scînteia. Vă trimit să dați foc lumii, ca toți să audă, toți să ia cunoștință de vestea cea bună a Evangheliei. Cînd generalul Moise devine păstor, el este o scînteie ce va aprinde un foc uriaș.

Eroii credinței au fost scînteii ce s-au stins. Apostolul Pavel spunea că apostolii au «ajuns o privescînte pentru lume, îngeri și oameni» [1 Cor. 4, 9]. Atunci, în adevăr apostolii nu erau decît scînteii fără viitor. Dar aceste scînteii au aprins lumea. Isus Hristos, Moise, Iosif și frații săi, eroii credinței, au aprins un foc ce a distrus moartea.

Noi sîntem nimic. Simple scînteii. Dar cu Domnul, atunci cînd El ne trimite, prin puterea Duhului Sfînt, scînteia... aprinde lumea.

Alegînd pe Isus, din punct de vedere omenesc, în ochii lumii, aceasta este egal cu sfîrșitul perspectivelor vieții. Dar El aprinde, înflăcărează. Mulți gîndesc că este imposibilă evanghelizarea lumii. Că acest lucru nu se poate realiza. Credeți că este posibilă evanghelizarea României? Ce este de fapt evanghelizarea? Este ocazia ca fiecare să audă, să ia cunoștință de vestea cea bună a Evangheliei și apoi este liber să hotărască. Fiecare locuitor al lumii, al României, să audă și să hotărască. Noi sîntem scînteia. Dar dacă ea cade în iarba uscată, focul se aprinde. Dar ca focul să se întindă este nevoie de vînt. Niciodată în istoria lumii n-am avut, nu ne-am bucurat de atîta libertate ca astăzi. În istoria lumii au avut loc prigoane teribile. Dumneavoastră știți mai bine lucrul acesta decît mine. Astăzi însă avem libertate. Timpul ne este favorabil. Ne trebuie vîntul Duhului Sfînt ca lumea să fie aprinsă de Cuvîntul Evangheliei. Vom fi cu toții surprinși de rapiditatea cu care Evanghelia va

«IATĂ-MĂ... TRIMITE-MĂ!»

cuprinde lumea. Ca focul în arie într-o zi de vară, călduroasă.

În Angola este o explozie de convertiri, deși oamenii sînt puțini școliiți, needucați, umili. Ei s-au rugat, s-au apropiat de Dumnezeu și Duhul Sfînt i-a împuternicit. Fără Duhul Sfînt nu se poate face evanghelizare.

Ucenicii nu știau cum va fi și nici cînd anume. Dar s-au rugat și vîntul a venit. Era nevoie de Evanghelie și focul s-a aprins și a cuprins lumea. Isus n-a căutat spectaculosul. Dar un adevăr rămîne, adevăr verificat în decursul timpului. Nimeni și nimic nu se poate împotrivi Evangheliei. Căci ea este «puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea tuturor celor ce cred».

Cu imnul Congresului, rugă și anunțuri s-a încheiat pe la orele 21 un Sabat bogat și plin de binecuvîntări.

DUMINICĂ 25 AUGUST — Ultima zi a înfilnirii. Rîndurile oaspeților s-au mai rărit. Jos în sală însă, acolo unde își au locurile delegații este animație. La intrarea în sală standuri improvizate de cărți și broșuri te invită. Cine a dorit și a avut ce, a adus. Dacă pînă acum a fost secetă — din acest punct de vedere — acum trebuie să alegem cu grijă ce ni se oferă.

Ora de rugăciune marchează un moment deosebit, conștiența nevoii de comuniune cu cerul. Nevoia certitudinii prezenței divine. Binecuvîntează-ți Doamne tineretului Bisericii, ca prin ei să fie binecuvîntată biserica și lumea.

«Lumea de astăzi», spunea fr. Graz, «se află în derivă. Ea are nevoie de nădejde, încredere. Asemenea lui Pavel, ce în momente de încercare a spus celor de pe vasul în derivă: «Acum vă sfătuiesc să fiți cu voie bună, pentru că.. nu va fi o altă pierdere decît a corăbiei». Venise timpul ca Pavel să vorbească și el le-a insuflat curaj. Și pentru noi este acum timpul de a vorbi. Acum în România se poate vorbi. Vorbiți despre Hristos, trăiți pentru Hristos.

Urmează o serie de comunicări în legătură cu familia, Campania Națională de Evanghelizare, Școala de Sabat și Tineret.

Fr. L. Cristescu vorbind despre C.N.E. evidenția cele trei întrebări) **PE CINE? CINE? CUM? Pe**

cine să evanghelizăm? Cine să facă această evanghelizare și cum să o facă?

În programul pregătirii acestei acțiuni ce va demara în septembrie a.c. se vor da răspunsurile convenite și necesare la întrebările de mai sus.

Fr. A. Moldovan arăta că în sprijinirea C.N.E., Școala de Sabat își propune să realizeze întreitul ei scop: cîștigarea de suflete, păstrarea și instruirea lor, în vederea lucrării de Evanghelizare. Există o armonioasă colaborare în vederea unui scop comun, vestirea și trăirea adevărului. Mergeți dar și pașteți mie-lușei, oițele și oile turmei.

Imnul congresului marchează ultima ocazie a acestei înfilniri a tineretului. Adresîndu-se celor prezenți fr. Graz spunea în încheiere:

«Este nevoie ca mișcarea tineretului din România să se dezvolte în mod metodic. Ea să fie o mare mișcare a tineretului creștin din România. Este nevoie de un program metodic de lucru. Dar să nu uităm. Căutînd pe tinerii din afara bisericii, umblînd după cei din afară să nu neglijăm, să nu uităm pe cei dinăuntrul bisericii.

Tineretul este armata bisericii. Biserica contează pe voi. Și Petru spune: «Și la aceasta ați fost chemați».

Ce înseamnă pentru noi a urma pe Isus? Ce ar face Domnul dacă ar fi în locul meu? Este nevoie de mai multă căldură, de mai multă iubire față de semenii, mai multă dreptate. Să mergem împreună cu Isus și să rămînem alături de El. În toate împrejurările vieții să ne punem profunda și cercetătoare întrebare: Ce ar face Isus în locul meu?»

Răsună pentru ultima dată în

sala pationarului național imnul Congresului și se înalță ruga mulțumirii, cerîndu-se binecuvîntarea și însoțirea Cerului asupra tineretului advent din România și de pretutindeni.

Lucrările înfilnirii s-au încheiat într-o atmosferă tinerească, de încredere, hotărîre și responsabilitate.

REFLEXII LA CEL DE AL II-LEA CONGRES AL TINERETULUI

Am căutat să aflu de la delegații și participanți, opinii și reflexii pe marginea acestei înfilniri. Iată cîteva dintre ele:

— Înfilnirea răspunde unor deziderate ale tinerilor. Ar trebui ca la nivel de conferințe și districte, aceste înfilniri să aibă loc mai des.

— Noi tinerii avem nevoie să comunicăm între noi, să dezbatem problemele ce ne confruntă.

— Mă așteptam la ceva mai mult. Noi delegații n-am fost implicați în dezbaterile unor probleme acute ale tineretului.

— Am dori un festival al muzicii și poeziei advente.

— Sala a fost improprie. Sonorizarea inadecvată. Cu greu s-a putut înțelege cîte ceva. Uneori nu se înțelegea nimic. De aceea a fost și gălăgie. Se vorbea mereu.

— Un Congres dezbate o serie de probleme la care delegații participă nemijlocit. Sînt aștea probleme cu care ne confruntăm. Am venit cu speranța unor realizări mari și plec cu bucuria înfilnirii cu tinerii și tinere din diferite părți ale țării.

— În astfel de împrejurări, în sală, pe stradă, în parcuri și oriunde, să nu uităm că reprezentăm o biserică, un ideal, pe Hristos.

A consemnat: D. Popa

— Conferința Cluj a luat inițiativa realizării unor case de vacanță pentru copii și tineret la Idicel de Pădure, în județul Mureș. Aici, pe timpul vacanței se va asigura cazare, masă și alte servicii contra cost, la prețuri ce nu urmăresc profitul.

Pentru terminarea lor mai este nevoie de material lemnos. Cei ce doresc să doneze sau să vîndă 10 m.c. scîndură uscată de 3 cm. și 10 m.c. grinzi de 14/14 cm., să se adreseze fratelui Stoica Napoleon sau fr. Roșca Beniamin, 3400 Cluj-Napoca, str. Cuza Vodă 12, telefon 95/11685.

Casa pentru vacanță va avea 32 locuri, pe serie, plus 2-3 pentru îngrijitori. Sînt prevăzute dușuri, grupuri sanitare, bucătărie și sală de mese.

Casa pentru tineret 24—32 locuri, pe serie și 8 locuri pentru instructori. Va fi un loc ideal pentru orice gen de activități. Se asigură cazare și masă contra cost.

Cei ce doresc să doneze sume de bani pentru finalizarea acestor obiective să ia legătura cu Conf. Cluj la adresa și telefonul de mai sus. Cont Conferința Cluj 45.104.252 B.C. Sucursala Cluj-Napoca — pentru Casele de vacanță.

— Conferința are inițiativa organizării Centrului de sănătate și medicină preventivă de la Herghelia, jud. Mureș. Pentru aceasta se caută un fînăr, de preferință necăsătorit, care să fie pasionat de agricultură pentru a face o specializare în Norvegia, urmînd să se angajeze apoi în această instituție de tipul «self supor-

Inițiative vrednice de imitat și susținut

B. Roșca
Secretar al Conferinței Cluj

ting» (ce se susține singură). Tînărul să aibă cunoștințe de limba engleză.

De asemenea se caută un alt tînăr care să se specializeze ca administrator al acestui centru și care urmează să facă un stagiul de specializare în S.U.A. Tînărul să aibă o bună cunoaștere a limbii engleze și care să dorească să lucreze într-o astfel de instituție. Informații la Conferința Cluj, la fr. Roșca Beniamin și Stoica Napoleon — telefon: 95/11685.

Conferința Cluj mai caută spre angajare o secretară, sau un secretar de birou. Aceasta sau acela să cunoască limbile română, maghiară și o limbă de circulație internațională (engleza, germana, franceza). De asemenea solicitantul să fi urmat un curs de dactilografie și secretariat.

Doritorii se vor adresa Conferinței Cluj la adresa și telefonul de mai sus.

Conferința Cluj
Str. Cuza-Vodă 12
Cluj-Napoca
Tel. 95/11685
Roșca Beniamin
Cont Conferința
Cluj — 45.104.252

*«Tot ce găsește mîna ta să faci, fă cu toată
puterea ta!*

Căci, în locuința morților,

În care mergi,

Nu mai este nici lucrare,

Nici chibzuială,

Nici știință,

Nici înțelepciune!»

Eclesiastul 9, 10

istoric decât spiritual. Și totuși încărcate cu aceeași inspirație divină și programate să existe împreună în Biblia noastră, aceste fragmente de salutări și de urări frățești poartă un mesaj de intensă actualitate.

Ne-am obișnuit să credem că biserica este zidită prin bucățelele grase și

împărtășesc ceva din efervescența experienței evanghelizării, într-unul din cele mai mari orașe ale țării noastre, Timișoara.

Ca cea dintâi campanie de evanghelizare cu un misionar străin în țara noastră din acest an, Timișoara urma să înmănușeze toată experiența pe care am dobândit-o din ocaziile pre-

Avancronică la campania națională de evanghelizare

Tot ce este cu privire la mine vă va spune fratele Tihic, fratele prea iubit... Vi l-am trimis dinadins ca să luați cunoștință despre starea noastră... l-am trimis împreună cu Onisim, fratele credincios... ei vă vor spune tot ce se petrece aici... și după ce va fi citită această epistolă, faceți așa ca să fie citită și în Biserica Laodiceenilor» (Col. 4, 7-17).

Cuvintele acestea, postludiul unei epistole teologice, scrisă de Pavel către Coloseni, se prea poate ca să fie considerată de gramaticii Scripturii ca un apendice, mai puțin inspirat, cu un mesaj mai mult

miezozose ale mesajelor condensate și teologice.

Ne-am obișnuit să credem că corpul lui Hristos este hrănit și alimentat de contactul pe verticală, cu Cuvîntul lui Dumnezeu, cu mesajul inspirației care ne dezvăluie taine, cercetîndu-ne viața.

Așa se face că pierdem din vedere celălalt adevăr complementar pe care-l experimentăm cu atîta bucurie în fiecare Sabat, în orice întîlnire programată sau întîmplătoare cu frații noștri. Aceasta e relația pe orizontală.

Epilogul Epistolei către Coloseni (cap. 4), înaltă tocmai acest mesaj: «Biserica nu poate exista și nu va crește decât prin comunicarea mădularului cu mădular, prin transferarea încărcăturii de dragoste de la suflet la suflet, prin contact scris sau personal — și sînt momente cînd această împărtășire și împletire a sufletelor într-o mare unitate, face mai mult decât orice teologie.

Iată motivele teologice pentru care aș dori să vă

cedente. Desfășurată între 15 martie — 22 aprilie, campania de evanghelizare își propunea să experimenteze modelul unei prezentări complete a Evangheliei în 24 de seri, cîte 4 pe săptămîină.

S-a ales cea mai frumoasă și cea mai mare sală plasată în plin centru revoluționar al Timișoarei, în fosta Piață a Operei, lângă Catedrală.

Un concurs fericit de împrejurări a favorizat închirierea sălii.

Apoi a urmat evantaiul de anunțuri: TV, radio, afișe în tot orașul.

În preajma debutului campaniei au fost întinse eșarfe de pînză pictate cu litere uriașe, avertizînd pe locuitorii care treceau prin centru că există «speranțe fără iluzii».

Așa se intitula seria de 24 de conferințe. Evanghelistul, în persoana fratelui Helmuth Mayer din Germania, sosea în țară la oferta Diviziunii noastre și ca răspuns la solicitarea Uniunii, cu o bogată experiență misionară în Germa-

«SEKERIȘ '90»
Comunitatea BRANIȘTEA — Conf. București
32 noi membri botezați
Pastor Lucian Enache

nia, S.U.A. și Mexic. În vederea susținerii părții muzicale au fost puse în mișcare prin apelul Conferinței Timișoara, coruri din 13 comunități, care s-au pregătit anume cu cele mai frumoase imnuri din repertoriul coral advent.

Biserica timișoreană, împărțise în câteva sectoare ale orașului pliante cu invitații pentru înscrierea la cursul biblic «Biblia spune...» — 24 de lecții, precum și invitații de participare la seria de conferințe «Speranțe fără iluzii». Fără a prezenta un film al întregii campanii, aș dori să punctez acele vîrfuri din noianul de experiențe bogate, care au fixat în inima mea și cred că a multora, în albumul de aducere aminte, această experiență evanghelică.

Dacă la început sala era două treimi plină, pe parcursul prezentărilor, contrar statisticilor convențio-

nale, numărul participanților creștea. După cum mi-au mărturisit-o ei înșiși, unii, germani de origine, au venit atrași de numele naționalului lor, dorind să audă orice în limba maternă.

Alții au fost ciștigați de titlurile temelor care erau anunțate în mica publicitate a ziarelor locale. Pe unii, nevinovăția copiilor comunității Timișoara, care le ofereau la colțurile străzilor sau în parcuri — invitațiile, i-a copleșit, neputînd rezista chemării. Alții, pe de altă parte, au fost întîmpinați pe trotuarul din fața sălii, cu discrete și pline de tact invitații de a asista la evanghelizare.

Așa s-a făcut că de la o seară la alta, într-un entuziasm crescînd, tot mai mulți luau contact cu Evanghelia cea veșnică cu colorit advent.

Totul era pregătit ca să ciștige bunăvoința, să atra-

gă interesul, să prezinte o biserică ordonată. Afară, în fața sălii Capitol, un stand de cărți cu expozate ingenioase, atrăgătoare, opreau cetățenii. În hol, un stand de Biblii de împrumut, la care de regulă era rînd, oferea oricui care dorea o Biblie pentru conferința acelei seri, ca să urmărească el însuși cu ochii lui solia citită din Biblie.

În holul de la intrare, comitetul de protocol întîmpina pe oaspeți cu zîmbet, recunoscînd pe unii, salutînd pe alții și întotdeauna gata pentru orice îndrumare. Dar în sală, atît la balcon cît și pe aripi sau în loje, un grup de plasatori, fiecare cunoscîndu-și rolul și sectorul, păstrînd în mină foile de reacție care urmau să fie împărțite la sfîrșit împreună cu rezumatele. Așteptau prilejul să zîmbească, să conducă spre locurile libere, să recunoască fețe.

Nu pot decît să mulțumesc lui Dumnezeu pentru acești scumpi colaboratori. Iar rezultatele aș dori mai întîi să le prezint într-o manieră statistică.

A cincea săptămînă de evanghelizare aduce un prim rod de 28 de suflete. Ultima spătămînă de evanghelizare adaugă încă 45, iar peste două spătămîni de la încheierea campaniei de evanghelizare publică se mai adugă încă 19 voturi pentru Hristos. Total 92, din care majoritatea covîrșitoare sînt roadele unei lucrări de evanghelizare ordonată, completă.

Ce se ascunde în spatele acestei experiențe? O foarte mică parte o știu. Cea mai mare parte însă o vor dezvălui îngerii în ziua cea

mare a descoperirii. Dar din ceea ce știu, vreau să vă spun ca să vă bucurați.

Un conferențiar universitar și șef-de catedră, care nu a lipsit decât o singură seară, află vestea de la niște tineri care-l sună la domiciliu ca să-i ofere invitația.

Un alt lector universitar împreună cu soția, descoperă afișele și participă cu regularitate vrednică de invitat.

Timișoara, oraș universitar, a deschis participarea largă și a studenților care se anunțau între ei din gură în gură, ca între colegi. Dintre ei, mulți sînt acum membri ai bisericii sau prieteni îndeaproape ai lui Hristos.

Cu ocazia celor trei botezuri, înaintea mărturisirii lor publice în comunitate, un grup, înaintea luării votului, chemați fiind rînd pe rînd ca să-și mărturisească experiența, ne-au mișcat sufletele, dîndu-ne simțămîntul că repetăm clipele din Ziua Cincizecimii.

Ei ne spuneau doar o parte din experiența lor, alteleori, nimic, decât lacrimi de bucurie.

Istoria lor adevărată, ca și a multor altora, o vom afla în ziua marilor descoperiri.

Iată ce au mărturisit unii dintre ei în ceasul lor solemn:

Nicolae Err, aflat în spital la data începerii campaniei de evanghelizare, află din anunțurile în ziar și, cu toate că nu este un om religios, dintr-o irezistibilă dorință se învoiește medicului, apoi urmează cu toată regularitatea și cu mari sacrificii, ajungînd în

fiecare noapte acasă după ora 2, în satul din apropierea Timișoarei.

Fratele Nicolae este o probă a puterii transformatoare a Duhului Sfînt. Soția lui e uimită, dar și satul întreg.

Înaintea botezului, se duce la dușmanul său de moarte care reușise să-l întemnițeze de cîteva ori, să-i ceară iertare și să-i spună că nu-i mai poartă nici un dram de ură. Vrăjmașul său este atît de impresionat, încît dorește să vină să asculte și el.

Un alt nume. Vasile L. cînd este întrebat de confesiunea pe care a avut-o, declară scurt și răspicat: «Ateu». Fusese colonel, predase ateismul științific în fața oștirii și, acum, cutremurat de lumina care se revarsă, nu se poate abține și citește în numai 2 zile și 2 nopți, toată Tragedia Veacurilor și nimic nu-l mai poate clinti.

Fratele Bojidar N. — sîrb, cu gînduri de sinucidere din pricina unei greutăți care o poartă în trup, îl găsește pe Hristos și nu mai dorește decât să urmeze ca un miel pe Păstorul său către ape de viață.

Tînăra Gabriela V. mărturisește că nici prin gînd nu-i trecuse vreodată să se pocăiască. Face culturism, îi place muzica ușoară dar treptat, cînd Isus i se descoperă în frumusețea și puterea caracterului Său, inima s-a schimbat, fără a putea spune cum. Se simte străină în lumea aceasta și doar Hristos mai e bucuria ei și, prin mărturisirea luminii noi care i-a învăluit sufletul, rudele ei și logodnicul participă acum atenți la serviciile divine. La vîrsta cînd porți nepoți pe genunchi, sora Elisabeta se alătură în rînd celor ce au o mărturie vie. Apoi o tînără familie dorește să intre împreună în apa botezu-

Comunitatea Zimnicea — Jud. Teleorman
20 noi membri botezați
1 iunie 1991
Pastor as. Bîrsan Gabriel

lui și să fie botezați deodată.

Pe platformă se aliniază un grup de șase studenți. Mai apoi au urmat și alții. În cuvinte scurte își spun convingerile și bucuria potrivită vivacității vârstei lor.

Tinăra Gabriela, medicinistă, a fost puternic contrariată de adevărurile descoperite. De mai multe ori la terminarea conferințelor ne aștepta împreună cu colegul ei și ne adresa o ploaie de întrebări de pe poziții neoprotestante. Ea cunoștea Evanghelia, dar o cunoștea altfel. Și cu bisturiul caustic al minții ei, despica text, raționament, logică. Este uimitor cum acest suflet a fost copleșit de armonia totală a evangheliei celor trei îngeri.

Când mama lui Horațiu — și el medicinist, a aflat că vrea să se boteze, cu îngrijorarea unei mame bune a venit să-l descoasă și să-l lămurească. Mama, o fire aleasă, profesoară într-un oraș mare, când a cunoscut noua societate a fiului ei și puritatea soliei advente, a rămas adânc mișcată, a pecetluit chiar

cu lacrimi botezul fiului ei, dorind ca să mai vină și să mai asculte.

Ne-au impresionat mult patru bunicuțe, unele din biserici neoprotestante, altele în crezul ortodox, mărturisind cu o voce tremurândă dar vie, bucuria că l-au găsit pe Hristos și tristețea că abia acum le-a sunat ceasul întâlnirii lor cu Hristos.

În față vine tinerelul de vreo 14 ani, cu deschiderea sufletească a unui copil. Se bucură și atît.

O onorabilă doamnă, care lucrează la poliție, își uimește colegele și prietenele cu decizia de a încheia legămîntul prin botez. Cine s-ar fi gîndit să se pocăiască la vîrsta cînd viața mai poate fi «trăită»? Nici măcar ea.

Minodora P. se află împreună cu fiica ei, martore pentru Hristos. Cîte lacrimi, cîte frămîntări nu au marcat drumul către apa botezului acestor suflete. Era nespuse de mișcătoare să-i vezi unii după alții, urcînd fie singuri, fie familii întregi.

Nu vreau să vă dau impresia că sînt triumfalist. În spatele acestei bucurii și sărbători se ascund și drame și lacrimi și încercări.

Tinărul Iosif G. bun catolic, este mistuit de durere pentru criza prin care familia lui trece datorită deciziei sale. Îl doare pentru părinții săi și bucuria lui imensă poartă amprenta durerii.

Tinărul de 19 ani, Adrian, trece încă printr-o încercare de loc ușoară. A doua zi după botez, tatăl lui l-a bătut cu o vîină de cauciuc armată cu oțel. Fugind de acasă de teamă, se întoarce totuși prin mijlocirea unor frați scumpi, ca să fie primit din nou în familie, cu promisiunea că nu va mai fi bătut.

Adolescenta Lavinia, liceeană eminentă, dansatoare, sarea și piperul seratelor și ceaiurilor, doar numai ochi și urechi la conferințe, nu se poate împotrivi Duhului Sfînt. Vrea cu tot dinadinsul să se boteze «acum». Și-a confecționat chiar ea halatul de botez.

Continuare în pag. 16

Intimplarea pe care vreau să o relatez, nu o pot începe decât cu cuvintele psalmistului David, care își încheia prima parte a laudelor, a mulțumirilor și a recunoștinței sufletului său care s-a adăpat cu îmbelșugare din șuvoiul riuurilor cu apa vieții și cu mana cerească. Iată cuvintele lui: «Bindecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, singurul care face minuni! Bindecuvântat să fie în veci slăvitul Său Nume! Tot pământul să se umple de slava Lui! Ps. 72, 18-19.

Din aceste cuvinte inspirate, și care se revarsă dintr-o inimă recunoscătoare care dă pe deasupra, reținem cu multă atenție că, Dumnezeu, Tatăl nostru creșc, despre care citim mereu și mereu în Cuvintul Său că este Milostiv, Îndurător, Iertător datorită nemărginitei Sale iubiri pe care o are față de ființele create de El, este în același timp și un Dumnezeu care face minuni.

Toți credincioșii Lui, din toate timpurile și din toate locurile, au recunoscut și recunosc că Dumnezeu lor a făcut minuni, ori de câte ori a fost nevoie. De altfel, în viața aceasta niciodată nu vom putea ști de câte ori a intervenit El, cu bunătatea Lui, cu puterea Lui și ne-a scăpat din nevoi, din primejdii și din cursele morții pe care le întinse cel rău picioarelor și sufletului nostru, ca să ne suprimă, pentru faptul că l-am părăsit pe el, și am ales cu toată dragostea și recunoștința pe Acela care și-a dat viața Sa pe crucea de pe Golgota! Numai veșnicia ne va descoperi minunata Lui iubire și grijă pe care le-a avut — ziua și noaptea — față de noi.

Sfânta Scriptură este plină de asemenea fapte care trec dincolo de domeniul celor obișnuite și normale. Ori de câte ori a fost nevoie de o intervenție deosebită din partea Lui, El ne-a acordat-o fără întârziere. El ne-a scos din nevoi. El ne-a scăpat din primejdii. El ne-a avertizat pe căi cunoscute numai de El.

Un pastor, care astăzi se odihnește în Domnul și de care era oarecum legat sufletul meu,

mi-a povestit următoarele, pe care le redau, așa cum mi le-a relatat:

«Eu am districtul meu în provincie. Comunitățile mele sînt spre munte, iar ținutul, precum și drumurile spre comunități sînt nu numai frumoase, dar începînd de primăvara și pînă tîrziu toamna, sînt încîntătoare.

Odată am venit în București ca să cumpăr o sobă de metal pentru comunitatea de reședință. Am căutat cît am putut și spre bucuria mea, am găsit ce doream. Am plătit costul și vînzătorii mi-au scos soba afară, pe trotuar. Și acum mi-a rămas al doilea capitol: să găsesc un mijloc de transport pînă la comunitatea pentru care cumpărasem soba.

Desigur, în gîndul meu, mă rugam mereu ca Bunul Tată creșc să mă ajute să găsesc și mijlocul de transport pînă la orașul meu.

Din fericire, printre alte vehicule care treceau mereu în ambele sensuri, am văzut și un camion. l-am făcut semn cu mina și l-am rugat pe șofer să oprească. A oprit camionul și din cabină m-a întrebat ce doresc. l-am spus rugămîntea mea și mi-a răspuns: «Chiar într-acolo merg și eu, dar nu intru în oraș. La bifurcarea drumurilor de la marginea orașului dvs. eu o iau la dreapta și merg mai departe». Mie îmi convenea. Împreună am urcat soba în camion și cam după două ore, eram la bifurcarea drumurilor. Am dat jos soba, am plătit cît mi-a cerut, i-am mulțumit cu sinceritate și după cîteva clipe, camionul a dispărut pe drumul său.

Nu mai eram departe. Eram aproape de marginea orașului meu. Rugăciunea mea era: «Doamne, ajută-mă să mai găsesc pe cineva și să pot ajunge la comunitate».

Cum stam la marginea șoselei, printre alte mașini mici, care nu se potriveau pentru mine, am văzut din nou un camion. La semnul meu a oprit și l-am rugat dacă poate să mă ia cu soba în oraș. «Da, mi-a răspuns șoferul

din cabina lui, dar repede că sînt foarte grăbit și nu am timp de pierdut. Urcă repede soba». Soba de metal era grea. Șoferul nu s-a dat jos din cabină ca să-mi dea o mină de ajutor. Și eu mă vedeam în imposibilitatea de a o ridica singur. Din cabină șoferul îmi striga să mă grăbesc, că dacă nu, el pleacă.

Chiar în clipele acelea, doi bărbați au venit lingă mine și mi-au zis: «Vă dăm noi o mină de ajutor ca să urcați soba»... Bucuria mea era deplină. Am pus mina toți trei și în cîteva clipe soba era în camion. Vă puteți închipui recunoștința mea pentru acest ajutor pe care l-am primit din partea celor doi bărbați necunoscuți, dar atît de binevoitori. Ultima greutate era trecută. Situația se rezolvase mai bine decît mă așteptasem.

M-am întors către cei doi ca să le string mîinile cu recunoștință și să le mulțumesc pentru bunăvoința de care au dat dovadă, acordîndu-mi o mină de ajutor. Dar... uimire! Din cei doi, care cu o clipă mai înainte erau lingă mine, nu mai era nici unul. Cum au apărut, tot așa au și dispărut, ca și cum niciodată n-ar fi existat...

Am început să tremur la gîndul că cei doi au fost îngerii lui Dumnezeu. Au venit ca să mă ajute. Într-adevăr, ei «sînt duhuri slujitoare, trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mîntuirea» — Evr. 1,14.

Poate că niciodată nu am înțeles mai bine solemna asigurare pe care ne-a dat-o El, Răscumpărătorul nostru adorat și minunat, în ultimele Sale cuvinte, față de urmașii Săi, cînd Le-a spus: «Și iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului» — Mat. 28,20.

Dumnezeu face minuni. Datorită meritelor sfinte și scumpe ale Mintuitorului, El nu mai are nici o piedică de a nu veni în ajutorul copiilor Săi, care apelează la El și care cred din toată inima în bunătate, mila și în ajutorul Său

Continuare în pag. 16

Pentru cei mici

ÎNGERUL CĂRȚILOR

Ce vorbire îngrozitoare aduci în această casă, Bogdane» spuse mama într-o zi. «De ce, căci pină și Ionel și Andrei se numesc unul pe altul «bestie mică» și lucruri de felul acesta. Trebuie să încetezi chiar acum».

«Nu pot!» spuse Bogdan, «toți copiii se strigă unul pe altul cu alt nume».

«Da, dar tu nu trebuie să faci așa, Bogdane! Tu trebuie să fii altfel și să fii un exemplu bun și pentru ceilalți băieți».

«Nu pot!» spuse Bogdan. «Ei sînt cu toții mai mari decît mine și nu vor lua seama la mine. Nu mă vor asculta!»

«Se poate», spuse mama, «dar tu nu trebuie să folosești același limbaj ca ceilalți copii. Oricum, nu trebuie să-l folosești în această casă; acest lucru este categoric!»

«Ah, șoarecii!» spuse Bogdan...

«Bogdane!» exclamă mama. «Este pentru ultima dată cînd mai folosești astfel de expresii cînd vorbești cu mine».

«Șoarecii!» veni ca un ecou slab din sufragerie...

«Vezi», spune mama, «micul Ionel învață de la tine. Nu vreau lucrul acesta în familia noastră. Data viitoare cînd vei mai folosi astfel de cuvinte, vei merge la culcare fără să mai măninci».

«Ei... să fie...!» murmură Bogdan printre dinți.

«Destul», spuse mama... «sus», în camera ta!»

«Da, dar tocmai vream să merg să joc mîngeal!»

«Nu face nimic! Este mult mai important să înveți că nu trebuie să folosești cuvinte rele».

Bogdan a urcat încet scările spre dormitorul său. S-a dezbrăcat și s-a băgat în pat alene... Nu-i păsa prea mult că s-a culcat, dar faptul că nu avea să cîneze în seara aceea era prea mult pentru el. Lacrimile au început să-i curgă pe obraji. S-a sucit, s-a învîrțit, și-a șters ochii, și-a pus batista sub pernă, și-a scos-o din nou. În cele din urmă a adormit...

Ei, dar cine este acesta din camera mea? S-a frecat la ochi și s-a ridicat foarte înspăimîntat.

«Spune, cine ești?» a întrebato Bogdan.

«Eu sînt ingerul cărților!» a răspuns vizitatorul.

«Cărți...» a repetat el plin de mirare. «Ce cărți?»

«Cărțile Cerului» a spus ingerul. «Eu scriu în acestea fiecare cuvînt urît pe care îl rostesc oamenii».

«Doamne, Dumnezeule!», spuse Bogdan.

«Și acesta va fi scris în cartea!».

«Nu trebuia să spun lucrul acesta?»

«Este foarte rău! Nu ai citit că, nu trebuie să iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău?»

«Îmi pare rău!» spuse Bogdan. «Făgăduiesc să nu-l mai rostesc vreodată...»

«Nu vei fi în stare să faci lucrul acesta», spuse ingerul. «Dar pentru toate cuvintele urîte, rele, pe care le-ai spus pină acum, nu vei mai putea vorbi un timp destul de lung».

Îngerul a dispărut. Bogdan, foarte înspăimîntat, a încercat să o cheme pe mama să să-i spună despre cele ce văzuse și auzise, dar nu putea vorbi. Era îngrozitor! El dorea să-i spună mamei cît îi părea de rău, pentru că fusese așa de obraznic cu ea, dar nu putea rosti nici un cuvînt. El și-a adus aminte cît de rău fusese cu mîtușa lui și dorea să meargă să-i ceară iertare, dar nu putea articula nici un cuvînt. Apoi își aminti de micul Ionel și de Andrei. Cît de mult dorea să meargă la ei și să le spună o istorioară, să fie drăguț cu ei, așa, ca o compensație pentru că i-a necăjit atît de mult, dar nu putea! Nici un cuvînt nu ieșea de pe buzele lui...

«O», gîndea el. «Oare n-am să mai pot niciodată să vorbesc?»

El a văzut pe mama lui zăcînd foarte bolnavă în pat și a auzit pe doctor spunînd cît de bolnavă era ea. El a auzit cum oamenii urcau scările aducînd fructe și flori, ca s-o mai bucure. El a auzit toate lucrurile bune pe care aceștia le spuneau despre ea. Cît de mult ar fi dorit el să meargă la patul ei și să-i spună că va încerca să fie un băiat bun și cum el, de asemenea, dorea ca și ea să se facă iarăși bine, dar limba sa nu se mișca.

Ah, iată că ingerul a venit iarăși...

«Cred că ai învățat lecția», spuse Îngerul Cărților.

Bogdan a dat din cap, în timp ce lacrimi mari și fierbinți se rostogoleau pe obrajii săi.

«Dacă făgăduiești că vei încerca în mod serios să nu mai folosești cuvinte urite, rele», spuse ingerul, «atunci vei putea vorbi din nou».

Bogdan a dat din cap, în semn de aprobare, darul vorbiri i-a revenit și ingeul a dispărut dintr-o dată.

«Ce s-a întâmplat dragule?» spuse mama, aplecându-se peste el.

«O, scumpa mea mamă!», strigă Bogdan. «Am avut un vis atât de minunat și atât de teribil. Și te iubesc foarte mult! Promit că niciodată, dar niciodată, n-am să mai spun cuvinte urite, rele. Da, niciodată!»

Uncle Arthur's
Bed Time Stories Vol.

3/101—104

În românește: D. Popa

PAGINI INEDITE DE ISTORIE ADVENTĂ

Urmare din pag. 13

părintesc și iubitor. Nu putem să zicem nimic altceva decît: «Să fie lăudat Numele Său cel Mare și Veșnic».

Pastor pens. H. Artinian

Avancronică la campania națională de evanghelizare

Cu toate asigurările acceptului familiei, a doua zi, mama, nespun de mîniată, nu numai că o bate fără control, ci îi ia toate hainele, fără argumente în fața spiritului liniștit. Iar atunci cînd găsește cărțile, fotografia de la botez și alte semne de aducere aminte a legămîntului ei, abia atunci lacrimile îi inundă fața și după două zile de zadarnice încercări, acceptă decizia fiicei ei, sprijinită în convingerile ei — surpriză! — chiar de dirigințele ei.

Mai sînt și alții care trec prin încercări: Petrică și sora lui, studenți, trăind în așteptarea îngrijorată a reacției părinților, care se arată neînduplecați, amintindu-le că vor fi retrași de la studii, dar ei îl cunosc pe Dumnezeu și își aruncă toată povara în brațele Lui.

.....
Dar lupta încă nu s-a sfîrșit. Evanghelia continuă să strîngă în fiecare Sîmbătă dimineața și mier-

curi aproape 200 de participanți interesați în cunoașterea adevărului. Seminarul «Daniel și Apocalips» este pentru ei o revelație a căilor drepte și limpezi ale lui Dumnezeu. Se miră cum de nu au aflat pînă acum.

Persoane aflate la începutul cunoașterii, alături de figuri destinate cu orizont larg și cu nume ilustru, strîng rîndurile lîngă piciorul crucii. În spatele lor puteți vedea fețele emoționate ale membrilor bisericii, care din umbră, fără să știe măcar, continuă să-i înfățișeze pe brațele rugăciunii către Dumnezeu, să-i adape din izvorul propriilor lor experiențe, să-i conducă pe drumul începuturilor.

Pentru cei din focul marilor lupte, pentru cei care trăiesc ceasuri de mare bătaie și în numele lor, vă rog: rugăți-vă pentru ei.

Pastor,
L. Cristescu
Director Activități ale
Bisericii, Evanghelizare

«Dacă nu simțiți că este o onoare de a fi părtaș la suferințele lui Hristos;

Dacă nu simțiți o povară pe suflet pentru cei care sînt gata să piară;

Dacă nu sinteți dispuși să jertfiți pentru a economisi mijloace pentru lucrarea care trebuie să fie făcută,

Nu va fi loc pentru voi în Împărăția lui Dumnezeu»

E. G. White, 9.T/86

Isus prezent în Biserica Sa din toate timpurile

Scrisori apocaliptice (3)

ÎNGERUL «PERSECUTAT»

Chiar spre sfârșitul perioadei bisericii creștine primare, biserica a început să cunoască unele mutații negative. Iubirea creștină a început să se răcească și a cedat locul unei religii lipsite de viață. Activitatea misionară a început să ia locul lui Hristos; programele misionare și ceremoniile puneau în primejdie experiența spirituală. Biserica era foarte ocupată pentru a face CEVA PENTRU HRISTOS, mai degrabă decât să CUNOASCĂ PE HRISTOS. Cum biserica se dezvoltă, creștea în lume, sarcina ei, lucrarea ei, marea ei organizație, mașinăria ei, grupele ei de lucrători, vasele ei mulțimi de închinători, puteau să distragă atenția de la marea realitate și anume HRISTOS și

IUBIREA Sa.

Aceasta era situația când s-a adresat o solie îngerului bisericii din Smirna.

Mesajul adresat bisericii din Smirna (Apoc. 2, 8-11) este un mesaj adresat unei biserici ce se afla sub o teribilă persecuție. De aceea am numit pe îngerul bisericii, îngerul persecutat. De fapt, suferința și persecuția nu aveau să distrugă biserica, ci numai s-o facă să îmbogățească lumea cu parfumul cerului. Căci nu trebuie să uităm că Isus Hristos, capul bisericii, a fost Prințul celor ce au suferit. Ca Fiu al omului, El a fost «omul durerilor și obișnuit cu suferința». «Prin rănilor Lui... sîntem tămăduiți» (Is. 53).

Smirna este unul dintre cele mai vechi orașe ale lu-

mii și singurul din cele șapte biserici ale Apocalipsului care pînă astăzi este un oraș puternic.

Să mai reținem că Isus, adresînd această epistolă bisericii din Smirna se identifică pe Sine ca fiind: «Cel dintîi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat». Pentru cei ce erau dați morții pentru credințioșia lor față de Hristos, nu se putea da o asigurare mai încurajatoare ca aceasta. Și Isus a suferit, și El a murit, dar a înviat și El ține în mîinile Sale cheile locuinței morților.

«Eu sînt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi» (Ioan 11,25).

Orașul și biserica din Smirna puteau fi nimicite, dar ele se vor ridica din nou la viață. Biserica și membrii ei nu puteau fi uciși mereu. La Smirna a fost ars pe rug Policarp în anul 168 e.n., pe coasta Muntelui Păgus, căruia i-au urmat mii de creștini. În 1402 Tamerlan marele invadator din Asia, a dat morții mulți creștini, atunci cînd intră în Smirna. Despre el se spune că în mijlocul cetății a făcut o mare piramidă de capete de creștini masacrați cu această ocazie.

Dar chiar și în astfel de timpuri era foarte greu să spui cine era creștin adevărat și cine nu era. Căci printre ei erau și unii care spuneau că sînt copii ai lui Dumnezeu, dar nu erau, ci, erau mai degrabă «o sinagogă a Satanei». Adevărații copii ai lui Dumnezeu sînt aceia care sînt născuți din nou, din Duhul — Ioan 3, 3—5.

Această biserică era săracă, dar avea totuși mari

bogații. Membrii ei erau bogați ÎN CREDINȚĂ, IUBIRE și SLUJIRE (1 Tim. 6, 18; Iacob 2,5). Ei erau «bogații oameni săraci» și nu «săracii oameni bogați».

«Sinagoga Satanei», o declarație a martorului credincios care a uimit pe mulți. «Biserica Satanei»... în opoziție cu Biserica lui Dumnezeu. În linii mari, sînt două bisericii. Una, biserica sau sinagoga lui Dumnezeu și biserica sau sinagoga lui Satana. Cine nu face parte din biserica lui Hristos, este din biserica lui Satana. Nu există teren neutru. «Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strînge cu Mine, risipește» (Mat. 12, 30), spunea Domnul Hristos. Cine citește cartea lui David Marshall «The Devil Hides Out» (Ascunzișul sau Adăpostul Diavolului) are impresia că autorul descrie scene din Evul Mediu. Dar nu! El descrie cele ce au loc în prezent. Iată cîteva secvențe descrise de un fost participant la astfel de întîlniri satanice:

«În curînd ea lua parte la întîlnirile din templul Satanei în mod regulat. Ea a fost martoră la scene ale răului pe care nu este în stare să le descrie. Printre cei 500 de închinători se aflau bancheri, proprietari de magazine, profesori, prostituate și persoane prinse de patima drogurilor... Ca reguli: Biblia nu trebuie citită. Ca parte a închinării satanice se cuprindea batjocorirea și arderea Bibliiei și a literaturii creștine. Satana trebuie să fie adorat în toate situațiile. El (Satana) vede și cunoaște totul

și trebuie ascultat. Minciuna, bîrfa, desfrînarea, chiar crima — erau practicate. Zilnic trebuia să înalți rugăciuni la Satana... Vrajitoarele negre și sataniștii, cred că în ultima mare bătălie dintre bine și rău, răul va triumfa. Ei cred că Lucifer va birui într-o zi pe Hristos și își va relua ceea ce ei numesc «locul său de drept» (Op. cit. 34—35).

Sinagoga Satanei este o realitate puternică pînă în ziua de azi.

Marea apostazie a început prin pierderea iubirii dinții. Taina neleguirii a început să lucreze (2 Tes. 2, 7). «Veți avea un ne-caz de zece zile» (Apoc. 2, 10). Practic, toți Cezarii Romei au prigonit pe creștini. Dar dintre ei, zece au fost mai plini de vrăjmășie și porniți împotriva lor: Nero, Domițian, Traian, Hadrian, Severus, Maximius, Decius, Valerian, Aurelian și Dioclețian. Timp de zece zile profetice, deci zece ani a durat cea mai sîngeroasă prigoană — sub Dioclețian. De la 302 la 312 e.n.

Moartea Domnului Hristos a fost un triumf, deși omeneste vorbind părea o înfrîngere. Tot așa stau lucrurile și cu fiecare creștin. Moartea lor a fost o biruință. Dar ei au fost și au rămas credincioși pînă la moarte. Despre Jane Welsh, soția lui John Knox, se spune că într-o zi unele persoane cu autoritate i-au spus că dacă ea va folosi influența ei pentru a determina pe soțul ei, ce era închis pentru credință, să renunțe la convingerile sale religioase, atunci viața lui

IOAN - VIZIONARUL

va fi salvată. Se spune că soția lui, strîngînd colțurile șorțului ce-l purta l-a ținut așa ca un fel de sacoșe spunînd: «Nu, domnii mei. Mai degrabă sînt gata să-i prind capul în șorțul acesta al meu, decît el sau eu să renunț la Mîntuitorul meu» — Credincioși pînă la moarte...

Copiii lui Dumnezeu pot fi dați morții, dar nimeni nu le poate lua viața veșnică, coroana vieții. De aceea nu trebuie să ne temem de cele ce vor veni peste fiii credinței. Ci să ne ținem numai de Dumnezeu.

Smirna și Filadelfia sînt cele două biserici din cele șapte amintite în profeția din Apocalips, care n-au fost mustrate, n-au fost condamnate. De reținut, că sînt singurele orașe din cele șapte, ce există pînă în ziua de astăzi. Fără îndoială că grupa creștinilor din perioada Smirna are mai multă nevoie de încurajare decît de condamnare.

Să ne gîndim pentru o clipă la marile eforturi ce se fac și la sumele enorme ce se cheltuiesc pentru a scăpa pe oameni de prima

moarte, ca să se mai lungască viața cu câțiva ani. Și în același timp, cât de puțin se cheltuiește pentru a scăpa de moartea a doua și de consecințele păcatului.

Această scrisoare apocaliptică adresată celor din perioada Smirna, care au suferit persecuții satanice, trebuie să fie o mîngîiere și o avertizare pentru credincioșii din toate veacurile — și în mod deosebit pentru noi cei de astăzi, cînd împotrivirea față de credința cea sfîntă a lui Hristos, ia forme destul de dramatice în lumea de astăzi — în ciuda momentului de respiro de care ne bucurăm în prezent. Ce vom face pentru Hristos? Ce vom suferi pentru El? Unde vom merge pentru El? Ce sîntem gata să îndurăm pentru El? Sîntem noi dispuși să ascultăm în totul, totul tot, de El și pentru slava Lui să facem totul?

«Într-o noapte de neuitat în Ottawa, Canada», povestea cîndva N.M.S. Richards, «am ascultat pe lordul Shackleton, marele

explorator antarctic, vorbind. El era tocmai pe punctul de a porni în ceea ce avea să fie ultima și marea sa expediție. Cîndva, mai înainte de a pleca în expediție, se afla în biroul său din Londra, vorbind cu un prieten despre expediția ce-i stătea înainte. Prietenul îi spuse: «Sînt surprins de publicitatea pe care o faci acestui eveniment. De ce? Nu este genul tău!»

Shackleton a răspuns: «Urmăresc un scop cu această publicitate. Doresc ca colegul meu, D-l Wild să ia cunoștință de planul meu. El a plecat în Africa și s-a îngropat undeva în inima marelui continent. N-a lăsat nici o adresă și nimeni nu știe exact unde se află. Dar dacă Wild ia cunoștință de ceea ce eu sînt gata să fac, el va veni. Am gîndit că dacă pot să fac cunoscut prin orice mijloace planul meu, poate că el va auzi și sînt sigur că atunci el va veni alături-rîndu-mi-se în această expediție».

Chiar în acel moment, cei doi s-au întors la auzul

unui zgomot și în ușa se afla Wild. A fost un moment dramatic cînd cei doi, Shackleton și Wild și-au strîns mîinile — o strîngere de credincioșie și iubire».

«Am auzit ce ai de gînd să faci» a spus Wild. Vestea a ajuns pînă la mine în inima Africii, și cînd am aflat, am lăsat la o parte totul, mi-am lăsat arma și toate planurile mele și am pornit direct spre casă. Iată-mă, sînt aici! care este ordinul? Care este porunca?

Ce facem noi astăzi pentru Isus Hristos? Așteptăm noi oare fiind gata să ascultăm poruncile Sale? În curînd, cînd Cuvîntul Său ajunge la noi, adevărata și reala credincioșie să fie răspunsul nostru, pentru că noi, asemenea lui Polycarp și a tuturor celor ce au suferit pentru Hristos și adevărurile Lui, «să primim cununa vieții».

«Fii credincios pînă la moarte, și-ți voi da cununa vieții» — Apoc. 2,10.

Martorul Credincios

«Dacă vreodată un popor a avut nevoie să umble smerit înaintea lui Dumnezeu, atunci, poporul acela este Biserica Sa, aleșii Lui din generația aceasta... Nu avem nimic cu ce să ne jălim... Avem nevoie să devenim desăvîrșiți în El!»

E. G. White, 9 T/200

*Sintem
întrebați...?
RĂSPUNDEM*

«Am fost vizitată de Martorii lui Iehova. Printre altele, aceștia mi-au spus că Domnul Hristos a venit în 1914. Cum au ajuns ei la această concluzie?» (11)

— PROBLEMA CELOR ȘAPTEZECI DE ANI.

DOUĂ PUNCTE DE VEDERE.

Biblia trebuie să fie considerată a fi sursa primară în studierea acestui aspect al problemei. În timp ce Dumnezeu ne-a dat multe și importante izvoare arheologice, ele trebuie văzute ca fiind izvoare ce, înțelese fiind în mod drept, vor confirma și vor întări raportul biblic, nicidecum nu-l vor nimici.

Dacă lăsăm la o parte toate izvoarele arheologice, istorice și astronomice folosite pentru a stabili date ale evenimentelor precreștine și consultăm numai raportul biblic, vor reieși cel puțin două posibile păreri cu privire la cei 70 de ani ai captivității babiloniene a iudeilor.

Una, este aceea propusă de conducătorii Turnului de Veghe. Ei sugerează faptul că cei 70 de ani de captivitate au început să se împlinească atunci când Nebucadnețar a nimicit Ierusalimul, a înlăturat de la tron pe Zedechia, ultimul împărat al lui Iuda și a dus populația lui Iuda în captivitatea babiloniană.

În timpul celui de al patrulea an al domniei lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, primul an al domniei lui Nebucadnețar asupra Babilonului, Ieremia a profetizat că Nebucadnețar va aduce la îndeplinire judecățile lui Dumnezeu asupra lui Iuda. «Toată țara aceasta va fi o paragină, un pustiu, și neamurile acestea vor fi supuse împăratului Babilonului timp de șaptezeci de ani» (Ier. 25, 11).

Conducătorii Martorilor lui Iehova, sugerează faptul că cei șaptezeci de ani, în care aceste națiuni vor trebui să slujească împăratului Babilonului, au început atunci când Nebucadnețar a devastat Iuda și națiunile din jurul lui, nimicindu-le cetățile și luând pe locuitorii lor în captivitate.

Istoria răzvrătirii împăratului Zedechia împotriva lui Nebucadnețar și prădarea de către armata lui Nebucadnețar a Ierusalimului se află raportată în 2 Regi 24, 18—25, 21 și 2 Cronici 36, 11—21. Spre sfârșitul celui de al nouălea an al domniei lui Zedechia asupra lui Iuda, răzvrătirea sa împotriva Babilonului, a atins punctul culminant. Nebucadnețar și-a pus armata în mișcare și a asediat Ierusalimul. Timp de 1 an și

jumătate, iudeii au rezistat asediului. Dar la începutul celui de al unsprezecelea an al domniei lui Zedechia, care corespunde cu cel de al nouăsprezecelea an al domniei lui Nebucadnețar, forțele Babilonului au înfrînt rezistența iudeilor și au cucerit orașul, prădându-l și «astfel a fost dus în robie Iuda, departe de țara lui» (2 Regi 25, 21).

«Pe cei ce au scăpat de sabie, Nebucadnețar i-a dus prinși în Babilon. Ei i-au fost supuși lui și fiilor lui, pînă la stăpînirea Împărăției Perșilor, ca să se împlinească cuvîntul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, pînă ce țara și-a ținut Sabatele ei și s-a odihnit tot timpul cît a fost pustiiță, pînă la împlinirea celor șaptezeci de ani» (2 Cron. 36, 20—21).

Citînd acest pasaj, conducerea Turnului de Veghe (Martorii lui Iehova) a dat ideea că Ierusalimul a stat pustii următorii șaptezeci de ani ce au urmat distrugerii lui de către Nebucadnețar, păstrînd astfel Sabatul. Numai în acest fel, susțin ei, vor trece cei șaptezeci de ani peste dărîmăturile Ierusalimului» (Dan. 9, 2).

Cînd în cele din urmă iudeii s-au întors în Iudeea ca să rezidească Ierusalimul și Templul, se susține că profeția cu referire la cei 70 de ani s-a împlinit. Confuzia aceasta este susținută de următoarele versete ce urmează celui citat mai sus:

«În cel dintîi an al lui Cir, împăratul Perșilor, ca să se împlinească cuvîntul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cir, împăratul Perșilor, care a pus să se facă prin viu grai și prin scris această veste în toată împărăția lui: „Așa vorbește Cir, împăratul Perșilor: Domnul, Dumnezeul cerurilor, mi-a dat toate împărățiile pămîntului, și mi-a poruncit să-l zidesc o casă la Ierusalim în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui? Domnul, Dumnezeul lui, să fie cu el, și să plecel!”» (2 Cron. 36, 22—23).

Ezra 1, 1—3, 7 redă decretul lui Cir și descrie întoarcerea iudeilor în patria lor scumpă.

Deci, sfârșitul celor 70 de ani ai robiei babiloniene a iudeilor, va fi marcat de întoarcerea în Iudeea pentru rezidirea Ierusalimului și a Templului.

Al doilea punct de vedere cu privire la profeția celor 70 de ani

își are rădăcina bine fixată în mărturia Sfintei Scripturi. Acest punct de vedere, asemenea celui dinaintea, marchează sfârșitul celor 70 de ani ai captivității cu întoarcerea iudeilor din Babilon în Iudeea (2 Cron. 36, 22, 23; Ezra 1, 1—3, 7). Cu toate acestea, el adaugă la acesta profeția lui Ieremia cu privire la un alt eveniment important ce va marca sfârșitul celor 70 de ani de captivitate și anume, Babilonul însuși va fi pustiit.

Imediat după această profeție în care se spune că Iudeea și națiunile din jur vor fi «un pustiu» și neamurile acestea vor fi supuse împăratului Babilonului timp de șaptezeci de ani» (Ier. 25, 11) Ieremia profetizează:

«Dar când se vor împlini acești șaptezeci de ani, voi pedepsi pe împăratul Babilonului și pe neamul acela, zice Domnul, pentru nelegiuirile lor; voi pedepsi țara Haldeilor, și o voi preface în niște dărîmături veșnice» (Ier. 25, 12).

Deci sfârșitul celor 70 de ani de captivitate va fi marcat de două evenimente. Întoarcerea iudeilor la Ierusalim și pustiirea Babilonului.

Aceia care au această poziție puternic fundamentată din punct de vedere biblic, marchează începutul profeției celor 70 de ani, nu de la distrugerea Ierusalimului în cel de al nouăsprezecelea an al domniei lui Nebucadnețar, ci mai degrabă de la începutul captivității iudaice, din primul an al domniei lui Nebucadnețar.

În cel de al patrulea an al domniei lui Ioiachim, care corespunde cu primul an al domniei lui Nebucadnețar, Ieremia prezintă nemăsuratele încercări pe care Dumnezeu le-a făcut pentru a determina pe locuitorii Iudeii să se întoarcă de la stricăciunea lor, înapoi la Dumnezeu. Dar ei au rămas cu grumazul înțepenit și au respins în repetate rînduri apele lui Iehova. De aceea — Ieremia a profetizat cu privire la pedeapsa lui Dumnezeu și în mod providențial judecățile răscumpărătoare rostite asupra poporului Său — în primul rînd că Iuda și națiunile din jur «vor fi supuse împăratului Babilonului timp de șaptezeci de ani» și că în final toate vor fi pustiite de către Nebucadnețar (Ier. 25, 1—11).

Daniel, scriind din Babilon, arăta cum împăratul Nebucadnețar a

asediat Ierusalimul în al treilea an al împăratului Ioiachim al lui Iuda, a profanat Templul cel Sfînt, a luat mobilierul, a dus în robie pe mulți dintre locuitorii cei mai înțelepți ai lui, ducîndu-i în Babilon, inclusiv pe Daniel, ca «să slujească în casa împăratului, și pe care să-i învețe scrierea și limba Haldeilor» (Dan. 1, 1—6). Cu această primă profanare a Templului cel Sfînt al lui Dumnezeu și exilul elitei locuitorilor lui Iuda, este numai logic să concluzionăm că cei șaptezeci de ani ai pustiirii Ierusalimului, au început să se împlinească.

O serie de pasaje biblice (2 Regi 24, 1—7; Ier. 22, 18—19; 2 Regi 24, 8—17; 2 Cron. 36, 5—10) ne prezintă episodul următor al desfășurării dramei iudeilor în timpul sclaviei lor în Babilon. Numai după 3 ani Domnul a dat în mîinile lui pe Ioiachim, împăratul lui Iuda» (Dan. 1, 2). Ioiachim s-a opus acestei noi autorități sub care l-a pus Dumnezeu (2 Regi 24, 1). Astfel că Dumnezeu a trimis bande de răufăcători caldeeni (babilonieni), siriieni, moabiți și amorii împotriva lui Iuda ca să-l prade (v.2). Dar Ioiachim a rezistat. În cele din urmă, în cel de al unsprezecelea an al domniei sale, Nebucadnețar în persoană a venit împotriva lui Ioiachim ca să-l ducă în Babilon (2 Cron. 36, 5). Se pare că el a murit de o moarte violentă în împrejurări neclare (vezi Ier. 22, 18, 19).

Mai firziu, Ioiachim, fiul lui Ioiachim, care i-a urmat la domnie, s-a predat lui Nebucadnețar. Atunci, Ioiachim și tot Ierusalimul, cu excepția «poporului sărac al țării» (2 Regi 24, 14), au fost duși în robie în Babilon.

Mai înainte ca Nebucadnețar să părăsească Iudeea, el a numit pe Zedechia ca rege în Iuda (v. 17). Astfel că autoritatea pe care Dumnezeu a dat-o Babilonului asupra lui Iuda în primul an al domniei lui Nebucadnețar a continuat. Acum, în timpul celui de-al șaptelea an al domniei lui, Nebucadnețar numea chiar pe regele lui Iuda..

La începutul domniei lui Zedechia asupra lui Iuda, Ieremia a ajuns față în față cu profeții falși, care profetizau o imediată întoarcere din robie. Prima lui confruntare a fost cu Hanania, ca-

re a profetizat că toți cei care au fost duși în exil în Babilon se vor întoarce în Iudeea în doi ani. Ieremia a răspuns că ar dori și el ca profeția să fie adevărată, dar nu peste mult timp se va dovedi că profeția este falsă (Ier. 28, 1—9).

Nu mult timp după aceea Ieremia a adresat o scrisoare captivilor din Babilon (cap. 29, 1—10). El i-a avertizat de faptul că Dumnezeu nu dorește ca ei să asculte de profeții cei falși care trezeau speranțele lor într-o întoarcere curîndă în Iudeea. «N-ascultați de visătorii voștri, ale căror vise voi le pricinuiți. Căci ei vă proorocesc minciuni în Numele Meu. Eu nu i-am trimis, zice Domnul (v. 8,9). În continuare, el sfătuiește pe exilați: zidiți case, sădiți grădini, căsătoriți-vă și aveți copii, mai multe generații. Căci exilul va dura pînă cînd vor «trece cei șaptezeci de ani ai Babilonului» (v. 10).

Chiar dacă Ieremia a profetizat mai înainte cum că Nebucadnețar, în cele din urmă, avea să pustiască țara lui Iuda, el a continuat să păstreze speranța locuitorilor lui. Judecățile profetice ale lui Dumnezeu asupra unei națiuni sînt condiționate. Adică, atunci cînd Dumnezeu pronunță un blestem asupra unei națiuni, dar națiunea aceea se pocăiește și se întoarce la Dumnezeu, El iartă și oprește aducerea la îndeplinire a judecății profetice asupra ei (Ier. 18, 7—10; Iona). Astfel că Ieremia a fost însărcinat de Dumnezeu să spună lui Zedechia, așa cum spunea mai înainte lui Ioiachim și lui Ioiachim, că țara lui Iuda a fost dată în mîna lui Nebucadnețar. Zedechia trebuia să slujească pașnic lui Nebucadnețar (solia s-a adresat de asemenea și împăraților din jur). El nu trebuia să se opună conducerii lui Nebucadnețar. De aceea nu li s-a îngăduit să rămînă în țara lor pînă la împlinirea celor 70 de ani ai robiei babiloniene. În al nouăsprezecelea an al domniei sale, Nebucadnețar a devastat Ierusalimul și «astfel a fost dus în robie Iuda, departe de țara lui» (2 Regi 25, 21). Ca robi mai degrabă decît cetățeni ai patriei lor, ei aveau să aștepte împlinirea celor 70 de ani pe care Ieremia a profetizat că Iuda îi va sluji în Babilon. În decursul timpului, de la nimicirea

Ierusalimului și pînă la terminarea celor 70 de ani ai robiei babiloniene, țara lui Iuda a fost pustiită și și-a ținut Sabatele. Ei n-au ținut numai 70 de Sabate, ci au ținut atîtea Sabate cît erau necesare pentru a împlini cei 70 de ani ai robiei babiloniene, profetizați de Ieremia.

Rezumînd cele două concepții cu privire la cei 70 de ani ai captivității, Martorii lui Iehova (Turnul de Veghe) au sugerat ideea că ei încep atunci cînd Nebucadnețar, în cel de al nouăsprezecelea an al domniei sale, a distrus Ierusalimul, a detronat pe Zedechia și a dus pe locuitorii lui Iuda captivi în Babilon (Ier. 25, 1—11; 2 Regi 24, 18—25, 21). Timp de 70 de ani după aceste evenimente țara lui Iuda a stat pustiită și a ținut Sabatul (2 Cron. 36, 20—21). Cei 70 de ani ai captivității s-au terminat atunci cînd Iudeii, ca răspuns la decretul de eliberare al lui Cir, s-au întors în Iudeea ca să reconstruiască Ierusalimul și Templul (2 Cron. 36, 22, 23; Ezra 1, 1—3, 7).

Al doilea punct de vedere susține că profeția celor 70 de ani a început să fie împlinită atunci cînd Nebucadnețar, în primul an al domniei lui, a asediat Ierusalimul, a luat mobilierul Templului și a luat cu el elita locuitorilor, inclusiv pe Daniel și i-a dus în robie în Babilon (Dan. 1, 1—6). Cu acest prim asediu și ducerea în captivitate, Dumnezeu a așezat pe Iuda sub stăpînirea Babilonului pentru următorii 70 de ani (Ier. 25, 1—11; 28, 1—9; 29, 1—10). Dacă Iudeii care au rămas s-ar fi supus în mod pașnic autorității conducătoare a Babilonului, ei ar fi putut să rămînă în propria lor țară, pentru cei 70 de ani (Ier. 27, 1—2). Dar ei au persistat în răzvrătirea lor, astfel că Dumnezeu a îngăduit să aibă loc un alt exil mai masiv în Babilon, în cel de al șaptelea an al domniei lui Nebucadnețar (2 Cron. 36, 5—10). În cele din urmă, în cel de al nouăsprezecelea an al domniei lui Nebucadnețar, Dumnezeu a îngăduit distrugerea Ierusalimului și ducerea în captivitate a tuturor locuitorilor, cu excepția unei mici părți a locuitorilor lui Iuda, cei mai săraci (2 Regi 25; 2 Cron. 36, 11—12). Țara a rămas pustiită și a păstrat Sabatul din momentul

acela și pînă s-au sfîrșit cei 70 de ani de robie (2 Cron. 36, 21). Cei 70 de ani s-au încheiat cu întoarcerea iudeilor din Babilon la Ierusalim (2 Cron. 36, 22, 23; Ezra 1, 1—3, 7) care coincide cu pustiirea Babilonului (Ier. 25, 12).

Problema poate să fie redusă astfel: Martorii lui Iehova sugerează faptul că profeția celor 70 de ani a început să se împlinească (să decurgă) în cel de al nouăsprezecelea an al domniei lui Nebucadnețar, cînd Ierusalimul a fost nimicit, Zedechia, ultimul împărat al lui Iuda, a fost detronat și Iuda a fost golit de locuitorii lui.

Cealaltă poziție, susține că profeția celor 70 de ani a început să se împlinească odată cu primul an al domniei lui Nebucadnețar, cînd s-a luat Templul și obiectele sfinte din el și cînd au fost duși prizonierii captivi în Babilon, dintre elita locuitorilor Ierusalimului. În armonie cu această poziție de interpretare, distrugerea Ierusalimului și detronarea lui Zedechia a avut loc 19 ani după data de la care a început să decurgă profeția celor 70 de ani. Efectul (rezultatul) acestui punct de vedere asupra ideii că Domnul Isus Hristos a venit pentru a doua oară în 1914, se va trata în numerele viitoare ale revistei noastre.

În prezentarea acestor două posibile puncte de vedere cu privire la profeția celor 70 de ani, s-a luat Biblia ca singura sursă de referință. Dar aceasta este numai o parte a tabloului. Iehova, Dumnezeu a făcut posibil să avem o bogăție de date arheologice, astronomice și istorice, care vin să susțină, să întărească cuvîntul Scripturii. Pentru a trage o concluzie cu privire la finala validitate a uneia din aceste poziții, cel în cauză trebuie să consulte izvoarele acestor materiale ce au legătură directă cu problemele în discuție.

Sfîrșitul profeției celor 70 de ani legat de începutul domniei lui Cir, împăratul Persiei (2 Cron. 36, 22—23; Ezra 1, 1—3, 7). Acest lucru este acceptat de susținătorii ambelor păreri sau interpretări. Începutul acestei perioade legat de domnia lui Nebucadnețar în Babilon, fie în primul an sau în cel de al nouăsprezecelea an al domniei lui Nebucadnețar (Dan. 1, 1, 2; 2 Cron. 36, 20—21), de-

pinde de corectitudinea celor două date în discuție. Care din ele două este reală, corectă? Dacă materialele și dovezile arheologice, astronomice și istorice confirmă cu certitudine datele pentru anii de domnie ai lui Cir și Nebucadnețar, atunci problema poate să fie rezolvată imediat. Un studiu amănunțit al acestor surse ale materialelor care să susțină, să confirme cele de mai sus, demonstrează că ele fac exact acest lucru. Dar vom continua cu investigațiile noastre în numărul viitor.

Poșta redacției

SFÎRȘIT DE DRUM

Aducem la cunoștința trăietății încetarea din viață a fr. Vasile Ene, din comunitatea Stîlpeni, jud. Argeș.

Fr. Ene s-a născut la data de 3 august 1906 în Stîlpeni, într-o familie de oameni harnici și munca cîmpului a dezvoltat în el dragostea de muncă și bucuria cu-legerii roadelor.

În 1930 se căsătorește cu Grigorescu Elena și în căminul lor vor crește 7 vlăstare. În 1935 primește credința adventă. Deși a suferit mult, fiind persecutat de familie pentru noile lui convingeri, a rămas credincios legămîntului cu Dumnezeu.

În comunitate a avut diferite slujbe, fiind mulți ani prezbiter. Un om activ, gata de a fi de ajutor semenului și de a da mărturie despre credința sa. A avut bucuria de a vedea pe toți cei 7 copii ai săi și 18 nepoți la picioarele Domnului.

Atîns de o boală nemiloasă, suferă fără murmur, pînă cînd închide ochii în speranța învierii din morți.

Familia, frații și surorile comunității l-au însoțit pînă la mormînt, unde așteaptă trîmbița învierii.

Cuvîntul de mîngîiere al Scripturii a fost rostit de frații Nae Daniel și Nicu Butoi.

«Ferice de morții care mor în Domnul».

Redacția